

BIBLIOTEKA

GJEROVSKA

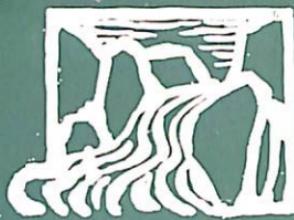
854-1

E

D 40

SHTETITI

*Novruz
Dervishaj*

*MELODI
TË
VENDLINDJES*

vjersha

814-
1
Δ40

Novruz Dervishaj

tozhabet

JYODPOL 14.01.1919

*MELODI
TË VENDLINDJES*

vjersha

12545

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

Redaktor

PERIKLI JORGONI

VITE TË ASAJ KOHE

Vite në skamje, prapë pa darkë.
«Mbështete kokën, biri im,
të flemë nën tendë bashkë,
të të ngroh në sharkun tim!».

Babai më fliste në ato vite,
rrudhte ballin mes thëllimit,
bënte ç'bënte më tregonte
ca nga vargjet e Naimit.

Dhe vargje bukur ligjéronte
për kodra, ara, trimëri,
dhe bashkë me mua ëndërronte
për nja dy ledhe, një shtëpi.

Kur lart në brinja dita binte,
unë fshija tendën qosh më qosh,
por mendja prapë atje më rrinte:
pse baba shante jetën bosh?!

Por nga ta dija unë atëherë
ç'sekrete kishte skamja vallë,
ku dija ç'do të thotë bejlerë
se kishte shtypës, pashallarë.

Por koha ecte, ndryshoi moti,
dhe vezulloi tek ne një dritë,
atëherë s'pashë më pika loti
posi agim m'u hapën sytë.

Kish ardhur koha e Partisë,
kish ardhur koha jonë e madhe
dhe fillidi i jetës, i lirisë,
na fshiu brenga, dert' e skamje.

Dhe nëpër vite socializmi
ky ati im veç u rinua.
«O bir, thosh, kjo ështëjeta,
jetë që më rinoi dhe mua.»

NENA IME PARTIZANE

Malli im ta digjte gjunë,
kur ti mbaje shenjë mbi ta,
dhe qëlloje për lirinë
zjarr për ditët e mëdha.

Dhe ca krisma m'i dërgoje
që nga malet suferinë,
bir, më thoshe, më kujtoje
pa gjak s'e shohim lirinë.

Ato krisma nëpër vite
çoç më thonë, çoç më ngasin,
dhe shikimin kur ti ike
e kujtoj dhe sytë më flasin.

Janë sytë gjithë zjarr,
nëna tek godet për djalë
thirrja «Para partizanë,»
nga shpirti i tokës kish dalë.

Unë e dija se ti, nënë,
nuk më le se nuk më doje,
ndaj në èndërr, pashë mbrëmë
dorën mbi ballë ma lëshoje.

Dora erë barut të mbante,
prushi në konak s'qe shuar
dhe mua sepse më ngjante
sikur ty të kisha qafuar.

Dhe të lutesha: Nënë, mos ik,
partizan më merr dhe mua,
bashkë të vrasim të liqtë,
të dal malit, nëno, dua!

Atëherë më ledhatoje,
afshi yt më jepte jetë,
për të rënët më tregoje
dhe unë bëhesha me fletë.

Shaminë në dorë shtrëngojë
e kuqe si gjaku ynë
edhe larg fluturoja
nëpër shtigje për lirinë.

TRADITË I IRSHËM

lindje, doj zatekuar ar għad-dorri minn
żiexxieg għ-ebba, ja, luuġi u dher
ħiex-xien aktolux fuu, amher
is-sussejha o-nsejjed idha, u kifha em

għidha minn il-ix-xieb, qid u kifha
ħidha minn il-ix-xieb, ja, luuġi u dher
ħiex-xien aktolux fuu, amher
is-sussejha o-nsejjed idha, u kifha em

għidha minn il-ix-xieb, qid u kifha
ħidha minn il-ix-xieb, ja, luuġi u dher
ħiex-xien aktolux fuu, amher
is-sussejha o-nsejjed idha, u kifha em

EMRI I DJALIT

Mes shokësh u ndodha tek stani
rreth zjarrit — bisedë e gëzuar,
zemra më gufonte nga malli
me fjalën dhe këngën e shtruar.

Bariu kish ardhur nga fshati
dhe solli plot lajme të bardhë,
për mua të parin lajm pati
se gruaja më lindi djalë.

Një krismë jehoi, një dyfek,
me zhurmë u ngrit një thëllëzë,
qeni i kopesë lehu në breg,
lëvizi kopeja në tendë.

Urimin ma bënë me dhallë
dhe fjalët m'i thanë me këngë,
pastaj u ngriten çobanët
dhe hodhën një valle të rëndë.

«Të rrojë, — më thanë, — ky djalë,
të rritet si lisi me degë,
të mbushen vedrat në stan,
të bëhet për kërrabë e dyfek!

Të bëhet ushtar i vërtetë,
ta masë me malet fuqinë,
jetës sërish t'i japë jetë,
t'ia shtojë fshatit rininë!»